

Evidencijski broj / Article ID: 8137287
Vrsta novine / Frequency: Dnevna
Zemlja porijekla / Country of origin: Hrvatska
Rubrika / Section: Kultura

SPLITSKO LJETO Gostovanje Makedonskoga narodnog teatra

Upitno čitanje Dunda Maroja

■ *Ansambl kojim su dominirali mladi glumci nije uspio neskrivenom energijom nadoknaditi nedostatak promišljenog redateljskog koncepta*

Višnja ROGOŠIĆ

Gostovanje Makedonskoga narodnog teatra na Splitskom ljetu s uprizorenjem drame Marina Držića »Dundo Maroje« pokazalo je kako obiljetničko slavljenje hrvatskoga renesansnog dramatičara odjekuje do Makedonije, ali kao i svaki odjek s udaljavanjem gubi snagu.

Uz pohod na Dubrovačke ljetne igre, treća i diplomatska režija mlade makedonske redateljice Dragane Miloševske Popove u subotu se, u HNK-u, upustila u »mirakulo Rim iz Splita gledat«, no uspjeh toga čuda prvim izvođačima, dum Marinovoj Pomet-družini, teško da bi osigurao novi pokladni nastup.

Kaotična režija

Ansambl kojim su dominirali mladi glumci nije uspio neskrivenom energijom nadoknaditi nedostatak promišljenog i usklađenog redateljskog koncepta.

Pomalo kaotična i nedosljedna redateljska rješenja isprovocirala su tek zbunjenost i gubitak interesa u gledalištu, čemu je dodatno pomoglo potpuno neprofesionalno

izostajanje hrvatskih titlova u dugim dijelovima predstave izvođene uglavnom na makedonskom jeziku. Iako se trud naglašeno tjelesne glume Zoranu Ivanovskom (Pomet), Slaviši Kajevskom (Maro) i Jeleni Jovanovoj (Petrunjela) nije mogao poreći, zaokruženu razlikovnost likova postizali su tek u rijetkim trenucima dvosatne izvedbe.

Kao rezultat suradnje skopske i zagrebačke glumačke akademije jezičnu barijeru povremeno je ublažavao nastup hrvatskih glumaca Petre Sanader i Andreja Dojkića u udvojenim ulogama Petrunjele i Popive, te glumca Branimira Vidića kao Pomet, koji se trodimenzionalnošću lika jedini doista isticao na sceni.

Ni sa čim opravdano udvostručavanje likova slugu iskorišteno je tek za pokušaje proizvođenja verbalne komike i supostavljanja prošlosti i današnjice. Naime, kostimografskim diferenciranjem Marije Papučevske, kroz renesansne kostime tri su dodatna lika izdvojena iz ponešto osuvremenjene verzije odjeće ostatka ansambla, ali bez

Petra Sanader i Branimir Vidić u »Dundu Maroju«

puno mašte.

Modernizacija »Dunda Maroja«, makar i na nivou aluzije, ostala je tek na odjevnim detaljima poput sunčanih naočala ili glazbenoj dosjetki poput izvedbe hita Iggyja Popa u makedonskoj prilagodbi, bez težine svevremenskih poruka.

Opći dojam - hladnoća

Na razini scenografije jednako je nezanimljivo ostvareno jedinstveno polukružno prizorište s nekoliko metalnih platformi i pokretnim paravanima te potpuno klišejski iskorištenim elementima, primjerice, bačvama kao stolovima i bubnjevima.

Domaći klasik, koji je u makedonskoj verziji postavljen dosljedno izvorniku do početka petoga čina i uz drastično »štrihanje« njegovih dvaju prologa, prema izjavi redateljice bavio se ljudskom pohlepom i trkom za novcem. Uz svo izvedbeno nastojanje, sugestije u tekstu i završne scene prosipanja novca po pozornici, namjera je, na žalost, uspjela jedino u općem dojamu predstave kojom je dominirala - hladnoća.

TOMISLAV BEKAVAC